

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 22. Pœnitentiæ Disciplina in Occidente.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV. *Adhæsit pavimento anima mea, vivifica me secundum verbum tuum.* Hæc dicens, capillos vellebat, frontem percutiebat, lacrymis terram humectabat; populus videns adeo demitti tantum Principem, preces, fletusque miscebat. Ipse hoc peccatum, quamdiu vixit, dolere non cessavit. Legem invenimus Theodolii nomine, qua ad mortem damnatorum fors triginta dies suspendi jubetur, at illa simul Gratiani nomen præfert, & data est decimo quinto Calendas Sept. Antonio, & Syagrio Consulibus, id est, decima octava Aug. anno 382. Ergo alia est ab ista, quæ in hac occasione condita dicitur.

A. C. 390.

Psal. 118.

Ambr. de ob.

Theod. c. 34.

Aug. V. civ.

c. 26. l. 13. C.

Th. de pæn.

V. Pagi. an.

390. n. 4.

§. XXII.

Pœnitentiæ Disciplina in Occidente.

Paul. n. 39.

Sanctus Ambrosius sollicitè Pœnitentiæ administrationi erga omnis generis homines vacabat. Hac de re Paulinus, auctor vitæ ejus, ita loquitur: *Quotiescunque ei quisquam peccata sua confessus fuisset, ut pœnitentiam reciperet, tot lacrymas fundebat, ut pœnitentem sibi collacrymari cogeret; quæcunque aliorum peccata audiebat, ipse ea commississe videri poterat. Nemini autem de peccatis, in confessione auditis, nisi soli Deo, loquebatur, bonum exemplum dans futuris Episcopis, ut potius apud Deum intercessores, quam*

quam accusatores coram hominibus es-
sent. (*) Ex hoc Paulini testimonio ha-
bemus Confessionem peccatorum secre-
tam, Pastori factam, ut ad pœnitentiam
perveniretur. Tunc in Occidente pœ-
nitentiæ Ministri ordinarii adhucdum e-
rant Episcopi, quia ad hoc remedium non
nisi propter magna peccata recurrebatur,
quæ inter Christianos non frequenter ad-
mittebantur.

Sæculum IV.
A. C. 390.

Locus erat pœnitentibus destinatus *Soz. VII.*
etiam Romæ, ubi hæc Disciplina præci- *6. 10.*
pue vigeat; Pœnitentes post celebra-
tionem Mysteriorum, in quibus non com-
municabant, lacrymantes, & gementes
in terram se prosternebant, his lamentis
populus fletus, & lugubrem clamorem
jungebat; tunc Episcopus, surgens, pœ-
nitentes quoque surgere jubebat, pro i-
psis congruas preces recitabat, & dimit-
tebat. Quilibet privatim injunctam si-
bi pœnitentiam peragebat, jejunans, bal-
neo abstinens, aut cibis alias licitis, vel
aliis modis, ut cuique præscriptum fue-
rat, corpus castigans. Tempus, ab E-
piscopo designatum, expectabat, tunc de-
mum, peracta tota pœnitentia, peccati
sui absolutionem accipiebat, & in totius
populi

(*) Hoc testimonio pro Confessione auricu-
lari, quam Novatores temere rejiciunt, nihil lu-
culentius.

Sæculum IV.
A. C. 390.

*Hier. ep. 30.
ad Ocean.
c. 1. 2.*

*Sup. Lib.
XVIII. §. 21*

*App. Concil.
p. 1827.
Schelstr.
Ecc. Afr.
diff. 3. c. 4. c. 3*

c. 4.

populi conventum regrediebatur. Hic
usus Romæ usque ad Historici Sozomeni
tempora circiter quinti Sæculi medium
observabatur. Illustre pœnitentiæ ex-
emplum Romani conspexerunt, Theodo-
si ferme tempore, in sancta Fabiola, ut
suo loco retulimus.

Eadem Disciplina in Ecclesia Africa
observabatur, ut apparet ex duobus De-
cretis cujusdam Concilii Carthaginensis,
ab Episcopo Genethlio cum pluribus al-
iis diversarum Provinciarum Episcopis
celebrati, Imperatore Valentiniano, &
Neoterio Consulibus, decimo sexto Ca-
lendas Julii, id est, decima sexta Junii
390. Numidius Episcopus Maxulanus
petiit, ut secundum præcedentium Con-
ciliorum Canones Presbyteri Chrisma
conficere, pœnitentes publice reconcilia-
re, & Virgines consecrare prohiberentur,
& hæc omnia fuere decreta. Subjunctum
autem Genethlius: *Si quis periclitatur,
& divino Altari reconciliari petit, si E-
piscopus ibi non sit, Presbyter eum con-
sulat, & ejus mandato periclitantem re-
conciliet.* Hæc iterum Concilio proba-
ta. Igitur Minister ordinarius pœniten-
tiæ Episcopus erat, Presbyter non nisi
in ejus absentia, in casu necessitatis, &
ejus mandato. Alios etiam Canones,
Disciplinam respicientes, hoc Concilium
condidit, plerosque, ne Presbyteri Epis-
copo.

coporum, & Episcopi Confratrum suo-Sæculum IV.
 ram jura laderent. Lex continentiae (*) A. C. 390.
 renovata est tribus primis Clericorum
 gradibus, Episcopo, Presbytero, Diacono
 præceptæ, eo quod res hæc ab institutio-
 ne Apostolica fuisset accepta. Presby-
 teris sub pœna depositionis prohibitum,
 ne in domo aliqua, aut quocunque loco
 absque mandato Episcopi sanctum Sacri-
 ficium celebrent. Si quis Presbyter, a
 suo Episcopo excommunicatus, non ap-
 pellet ad Episcopos vicinos, sed conven-
 tus separatos agat, & offerat Sacrificium,
 deponatur, anathematizetur, & procul
 ab urbe depellatur. Hic iterum distin-
 ctio inter excommunicationem ad tem-
 pus, ut peccator corrigatur, & anathe-
 ma deprehenditur. Prohibetur omnibus
 Episcopis, Presbyteris, aut Clericis, ne
 ob

c. 2.

c. 9.

c. 8.

c. 7.

(*) Lex continentiae. Heisset hier bey unse-
 rem Protestanten auf seiner 552. Seite. Die Ent-
 haltung von verschiedenen Dingen. Ey wie
 artig! gerad so, als wenn ein Protestant in einer
 lutherischen Historie geschrieben hätte: Lutherus
 uxorem duxit. Und ein Catholic übersezte es
 mit deutschen Worten also: Luther hat sich von
 verschiedenen Dingen nicht enthalten.

Die folgenden Worte: Quod Res hæc ab Insti-
 tutione Apostolica esset accepta, hat unser Ue-
 bersetzer verfälschet, und ein: man glaubte, hine-
 ein genucket. Man weiß wohl warum.

Sæculum IV.
A. C. 390.

- c. 6. ob crimina sua excommunicatos, si Episcopi sui iudicio non acquiescant, sed ad Principem, aut Iudices sæculares, vel etiam ad Ecclesiasticos, quibus non sunt subiecti, confugiunt, recipiant. Qui crimine aliquando commissio, infamis est, ad accusandum Episcopum, aut Presbyterum non admittitur. Secundum antiquos Canones Episcopus, accusatus, non a paucioribus, quam duodecim Episcopis, Presbyter a sex, Diaconus a tribus, id est, proprio Episcopo incluso, iudicentur. Hujus Canonis observantiam multitudo Episcoporum, imo & Conciliorum facilem reddebat. Nulli Episcopo liceat in vicini sui Diœcesi quidquam moliri.
- c. 10.
- c. 11.
- c. 5. Non detur Episcopus Diœcesibus, in quibus nullus antea Episcopus fuit, nisi Fidelium numerus multum excreverit, & id Fideles exoptent; tunc voluntate illius, a quo Diœcesis dependet, novus constitui poterit. Nullus Episcopus in quocunque, etiam frequentissimo Concilio, absque mandato scripto Primatis illius Provinciæ alium ordinet; hoc mandato obtento, Episcopi tres in casu necessitatis ad ordinationem sufficiunt.
- c. 12.

§. XXIII.

*Pœnitentiarii officium Constantinopoli
supprimitur.*

*Sup. l. VI.
§. 55.*

In Oriente paulo differens erat pœnitentiæ